

Sygn. akt IV CSK 198/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa T. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w P.
i Prokuratorowi Rejonowemu w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód T. G. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 grudnia 2016 r. skargą kasacyjną, opartą na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie zagadnień prawnych, które przedstawił w formie dwóch pytań:

„- czy stosunek prawny powstały na podstawie art. 228 k.p.k., polegający na przechowaniu dowodu rzeczowego z obowiązkiem zwrotu na żądanie organu postępowania przygotowawczego, jest zobowiązaniem ciągłym, czy (...) okresowym, a w związku z tym czy wymagalność wynagrodzenia dla podmiotu przechowującego dowód rzeczowy (...) następuje po wydaniu postanowienia (...) w przedmiocie dowodów rzeczowych i skierowania do przechowawcy dyspozycji wydania dowodu rzeczowego uprawnionemu podmiotowi, czy też wymagalność wynagrodzenia należy odnosić do innego zdarzenia/okresu;

- czy szkodę majątkową przechowującego dowód rzeczowy w trybie art. 228 k.p.k., wyrządzoną niezgodnym z prawem zaniechaniem Skarbu Państwa poprzez niewydanie decyzji w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz na skutek prawomocnego orzeczenia w przedmiocie kosztów postępowania karnego w zakresie przechowania dowodu rzeczowego, stanowi jedynie utracona korzyść w postaci braku możliwości uzyskania dochodu w wyniku zajęcia przestrzeni na przechowanie dowodu rzeczowego, czy też zakres szkody może obejmować również utracone przez przechowującego wynagrodzenie należne za przechowanie (...), w sytuacji, gdy przechowujący wykonuje swój obowiązek, przechowując dowód rzeczowy do momentu rozstrzygnięcia przez organ prokuratury w przedmiocie dowodów rzeczowych”.

Zdaniem skarżącego, za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawia także jej oczywista zasadność.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

Skarżący nieskutecznie powołał się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie jej wymaga, poza przedstawieniem problemu prawnego, który się w sprawie wyłonił, wskazania przepisów stanowiących źródło jego powstania, przekonania w drodze stosownej argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie istotne, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzygnięciu, a ponadto uzasadnienie, na czym polega jego uniwersalne znaczenie.

Uzasadnienie wniosku powoda nie spełnia tych wymagań. Skarżący nie przedstawił argumentów prawnych, które mogłyby przekonać, że powołane w skardze kwestie stanowią istotny, abstrakcyjny problem prawny, budzący poważne wątpliwości i wymagający rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Uzasadnienie wniosku sprowadza się do przedstawienia argumentacji właściwej dla uzasadnienia podstaw skargi, mającej przekonać o trafności poglądu skarżącego, w opozycji do stanowiska zajętego przez Sąd Apelacyjny.

Niezależnie od braku właściwego uzasadnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wniosek skarżącego jest nieskuteczny także z innych przyczyn. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem musi zostać sformułowany w granicach podstaw, na których skarga została oparta, gdyż jedynie to, co mogłoby być przedmiotem orzekania przez Sąd Najwyższy, może stanowić przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania. Ze względu na to, że Sąd Najwyższy jest związany podstawami skargi kasacyjnej, okoliczności powołane na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi powinny nawiązywać do tych podstaw, gdyż tylko takie okoliczności Sąd Najwyższy mógłby następnie uwzględnić przy rozpoznawaniu skargi (np. postanowienia z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/02, OSNP 2003 nr 9, poz. 228 i z dnia 4 sierpnia 2003 r., III CK 120/03).

Wskazane we wniosku kwestie zostały sformułowane wyłącznie na tle art. 228 k.p.k. (jedynie w związku z rozporządzeniem wykonawczym). Po pierwsze, przepis ten nie został objęty podstawami skargi. Po wtóre, pytania mające odzwierciedlać zagadnienie prawne zostały przedstawione bez koniecznego powiązania z przepisami kodeksu cywilnego. Dotyczy to w szczególności przepisów dotyczących wymagalności i przedawnienia roszczeń, stanowiących elementy podstawy zaskarżonego wyroku. Przepisy te nie znalazły się ani we wniosku o przyjęcie skargi, ani w podstawach skargi. Kwestie te nie mogłyby zatem stać się przedmiotem orzekania przez Sąd Najwyższy.

Powód nie wykazał także, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Powołując się na tę przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania, skarżący nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku skarżącego o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność sprowadza się do powtórzenia w zmodyfikowanej, skróconej formie, uzasadnienia części podstaw kasacyjnych z całkowitym pominięciem aspektu „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby ewentualnie prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi. W uzasadnieniu tym zresztą powód nie wskazał wprost określonych przepisów, które miałyby doznać takiego kwalifikowanego naruszenia. Uzasadnienie podstaw skargi i uzasadnienie wniosku to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które spełniają odmienną funkcję, a zatem nie mogą być traktowane zamiennie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Uzasadnienie podstaw skargi służy jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, iż zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. Oznacza to, że każde z tych uzasadnień wymaga przedstawienia odmiennej i właściwej dla niego argumentacji prawnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

aj